

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Aleny Pavlíčkové, ve věci

žalobce

V. P. H.,
bytem
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému

Velvyslanectví České republiky v Hanoji
sídlem 13 Chu Van An, Hanoi
Vietnamská socialistická republika
adresa pro doručování: Ministerstvo zahraničních věcí
sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1

o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 31. 8. 2017, č.j. 2985/2017-HANOI,

takto:

- I. Usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 31. 8. 2017, č.j. 2985/2017-HANOI, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (označeného jako „záznam o usnesení“), kterým byla jeho žádost o vydání dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území posouzena jako nepřijatelná z důvodů uvedených v § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť si dle žalovaného žalobce předem nesjednal termín k jejímu podání, ačkoli tato povinnost byla žalovaným stanovena, a rovněž nepodal žádost osobně.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Dle žádosti, datované ke dni 17. 8. 2017, měl žalobce v úmyslu požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. V části žádosti týkající se jejího přijetí a ověření dokladů chybí uvedení místa a data, jakož i razítko a podpis úřední osoby. Pro případ vrácení žádosti žalobce k jejímu přijetí zmocnil Mgr. Marka Sedláka. Žalobce rovněž zmocnil další osobu, aby byla spolu s žalobcem přítomna osobnímu podání žádosti u žalovaného.
4. V žalobou napadeném usnesení je uvedeno, že žádost žalobce je nepřijatelná, neboť cizinec si předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoliv tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena, a rovněž žádost nebyla podána osobně. Následuje odůvodnění, kde je konstatováno, že dle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána. Tuto skutečnost ministerstvo vnitra nebo zastupitelský úřad písemně sdělí cizinci včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti a veškeré předložené náležitosti. Tímto usnesením tedy správní orgán nepřijatelnost žádosti konstatuje a činí o ní záznam do spisu. Současně zasláním stejnopisu tohoto záznamu vyrozumívá žadatele(ku) o důvodech nepřijatelnosti jeho (její) žádosti a vrací mu (jí), včetně všech předložených dokladů a případně zaplaceného správního poplatku. Následuje poučení, dle kterého podání opravného prostředku v tomto případě není možné, tj. nelze se odvolat.

II.

Argumentace účastníků

5. Žalobce namítl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Chybí v něm totiž konkrétní důvody, proč bylo takto rozhodnuto, a rovněž jsou nepravdivá tvrzení žalovaného, že žalobce neměl sjednat termín k podání žádosti, a že žádost nebyla podána osobně.
6. Žalobce se dne 31. 8. 2017 osobně spolu s právním zástupcem a další osobou dostavil k žalovanému, a to na základě sjednaného termínu pro podání žádosti o krátkodobé schengenské vízum, díky čemuž byl po ověření totožnosti v úředních hodinách vpuštěn do

vnitřních prostor žalovaného a následně i do podací místnosti, kde osobně podal žádost. Nepříjatelnost žádosti dle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je navíc možná pouze v případě, kdy cizinec nedodrží „způsob sjednání termínu“, který však zákon o pobytu cizinců nestanovil. Ustanovení § 169f téhož zákona v tomto případě nelze aplikovat, neboť zastupitelský úřad nemůže uveřejnit jakýkoliv způsob sjednání žádosti, ale pouze takový, který stanoví zákon. Žalovaným dne 23. 8. 2017 uveřejněná informace ohledně sjednání termínu prostřednictvím systému Visapoint jednak nemá oporu v zákoně o pobytu cizinců, jednak žádné termíny k podání žádosti nebyly volné. Žalobce se přitom marně pokoušel o registraci. Dále uvedl, že jeho totožnost byla zkontrolována před vstupem do prostor žalovaného i na podací přepážce, osobně jednal i s úřední osobou. Žalovaný tedy mohl a měl pro vyloučení pochybností sepsat protokol dle § 18 správního řádu.

7. K žalobě se vyjádřilo Ministerstvo zahraničních věcí (dále jen „MZV“) s odůvodněním, že žalovaný je ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 150/2017 Sb. (dále jen „zákon o zahraniční službě“), organizační složkou MZV. Z tohoto důvodu je MZV přičitatelné jednání žalovaného a je tak minimálně oprávněno v řízení, které se týká výkonu veřejné správy zastupitelského úřadu, za žalovaného vystupovat. MZV se proto cítí být pasivně legitimováno. Dále podle MZV nepodléhá usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců soudnímu přezkumu, neboť toto usnesení nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti, a ani se nemusí blíže odůvodňovat, což bylo záměrem právní úpravy. Pokud by soud dospěl k jinému názoru, MZV navrhlo zamítnout žalobu jako nedůvodnou.
8. MZV odkázalo na § 169d odst. 2 ve spojení s § 169f zákona o pobytu cizinců, ze kterých dovozuje, že se žalobce musí zaregistrovat pro druh a účel pobytového oprávnění, který skutečně zamýšlí podat. Registrace k podání žádosti o krátkodobé vízum, ačkoli má žalobce ve skutečnosti úmysl podat žádost o dlouhodobý pobyt, představuje zastřený právní úkon. Z § 169f zákona o pobytu cizinců je dále zřejmé, že zastupitelské úřady si mohly určit konkrétní způsob podání žádostí. Povinnost osobního podání žádosti je přitom spojena s povinností řádného sjednání termínu. Pokud nebyl termín řádně sjednán, je pro účely podání žádosti pro určitý druh a účel pobytového oprávnění nutné hledět na žadatele, jako by nebyl osobně přítomen. MZV se následně zabývalo úpravou regulace množství podaných žádostí a funkčností systému Visapoint, který byl navíc ode dne 1. 11. 2017 pozastaven, resp. nahrazen.
9. Dne 7. října 2019 se ve věci konalo jednání před soudem, kterého se účastníci nezúčastnili.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
11. Městský soud úvodem poznamenává, že s účinností ode dne 15. 8. 2017 byl novelizován zákon o pobytu cizinců, a to zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. V důsledku uvedené novely došlo mimo

jiné i ke změně právní úpravy tak, že podání žádosti o pobytové oprávnění lze podmínit předchozím sjednáním termínu pro osobní podání žádosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č.j. 6 Azs 324/2017-32). Dále v textu uvedená právní úprava je citována právě ve znění účinném od 15. 8. 2017, neboť k podání žádosti mělo ze strany žalobce dojít dne 31. 8. 2017.

12. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat osobně.
13. Podle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon.
14. Podle § 169f zákona o pobytu cizinců žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.
15. Podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je nepřijatelná, jestliže cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem.
16. Podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.
17. Soud se nejprve zabýval tím, kdo je v přezkoumávané věci pasivně legitimován, přičemž vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č.j. 10 Azs 153/2016-52, dle kterého klíčovým faktorem je zodpovězení otázky, kdo vykonával v dané věci své kompetence. Významné je zde přitom materiální pojetí pojmu, nikoli pojetí formální či institucionální. Dle rozsudku téhož soudu ze dne 3. 11. 2017, č.j. 4 Azs 168/2017-15, je zastupitelský úřad v rámci výkonu své pravomoci správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to i po nabytí účinnosti zákona o zahraniční službě. V nyní projednávané věci zjišťoval nepřijatelnost žádosti v souladu s § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalovaný, který je proto ve věci pasivně legitimován.
18. K povaze usnesení o nepřijatelnosti žádosti dle zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozhodnutí ze dne 16. 5. 2018, č.j. 6 Azs 82/2018-19. Shledal, že soudnímu přezkumu podléhá i usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť autoritativně a závazně určuje, že řízení o žádosti o vydání povolení k pobytu či udělení víza nebylo zahájeno a na tuto žádost se hledí, jako by nebyla podána – s konečnou platností tedy rozhoduje o osudu této žádosti. Obdobný závěr Nejvyšší správní soud konstatoval i v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č.j. 1 Azs 26/2018-37, a dále v rozsudcích ze dne 12. 7. 2018, č.j. 9 Azs 123/2018-26, případně ze dne 11. 9. 2018, č.j. 6 Azs 192/2018-27. Soud v nyní projednávané věci neshledal, proč by se

měl od uvedené judikatury odklonit. Skutečnost, že bylo rozhodnuto formou usnesení, které se pouze poznamenává do spisu, a tedy proti němu není přípustné odvolání v souladu s § 76 odst. 5 správního řádu, nemá z hlediska přezkoumatelnosti žádný vliv, neboť i takové usnesení může být napadeno správní žalobou, splňuje-li materiální znaky rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. Usnesení vydané žalovaným tedy představuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a jako takové podléhá soudnímu přezkumu.

19. Rovněž požadavky kladenými na odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti žádosti dle § 169h zákona o pobytu cizinců se již zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu. Dle rozsudku ze dne 15. 8. 2018, č.j. 4 Azs 150/2018-35, je třeba trvat na požadavku na odůvodnění takového usnesení, a to i bez ohledu na to, zda se tento typ usnesení vydává mimo správní řízení *stricto sensu*, neboť to není na základě § 169h odst. 3 věty druhé v důsledku nepřijatelnosti vůbec zahájeno. I odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti žádosti musí splňovat alespoň minimální standard přezkoumatelnosti ze strany správního soudu (viz rozsudek téhož soudu ze dne 31. 1. 2019, č.j. 8 Azs 220/2018-27).
20. K minimálnímu standardu odůvodnění takového usnesení se Nejvyšší správní soud vyjádřil především v rozsudku ze dne 21. 11. 2018, č.j. 6 Azs 289/2018-21. Z rozsudku vyplývá, že postačí, jsou-li v něm vymezeny zákonné důvody, pro něž příslušný správní orgán vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou. To ovšem platí v případě, jsou-li okolnosti při podání žádosti skutkově i právně natolik jednoznačné, že není s ohledem na možnou soudní přezkoumatelnost usnesení o nepřijatelnosti nutno formálně lpět na požadavcích na detailní odůvodnění takového usnesení, jak plynou z § 68 odst. 3 správního řádu. Uvedené závěry tedy nelze paušalizovat. Mohou totiž nastat situace, v nichž bude nezbytné usnesení o nepřijatelnosti takové žádosti odůvodnit podrobněji, a to především ve vztahu ke konkrétní situaci žadatele, například z důvodu kumulace podání žádostí a současně kumulace vydaných usnesení o nepřijatelnosti žádostí (viz rozsudek ze dne 31. 1. 2019, č.j. 8 Azs 220/2018-27).
21. V případě žalobce soud specifickou situaci, která by si vyžadovala podrobnější zdůvodnění, neshledal. Mezi účastníky není sporné, že si žalobce prostřednictvím systému Visapoint zarezervoval termín k osobnímu podání žádosti o vízum k pobytu do 90 dnů. Žalobci proto bylo na základě rezervace umožněno dne 31. 8. 2017 vstoupit do prostor žalovaného, kde však podal žádost nikoli o udělení víza, k jejímuž podání měl rezervován termín, nýbrž o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce tak učinil záměrně, jak vyplývá z žalobního návrhu. Rezervovat si termín přes Visapoint pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt bylo totiž dle žalobce nemožné. Soud proto napadené usnesení považuje za přezkoumatelné, neboť jsou v něm vymezeny zákonné důvody, pro něž příslušný správní orgán vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou, a okolnosti v případě žalobce dle soudu nejsou natolik specifické, aby konstatovaná nepřijatelnost vyžadovala bližší zdůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2019, č.j. 4 Azs 417/2018 – 37).
22. V judikatuře správních soudů bylo již v minulosti shledáno, že zastupitelské úřady jsou oprávněny organizovat si úřední činnost prostřednictvím stanovení úředních hodin pro jednotlivé agendy (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017 – 32), přičemž tento požadavek prakticky vyplýval ze samotné organizace práce zastupitelského úřadu stanoveného rozdělením úředních hodin, a jedná se o legitimní důvod pro nepřijetí žádosti v jiný čas než určený pro podávání daného typu žádosti (srov. rozsudek téhož soudu ze dne 31. 5. 2018, č.j. 7 Azs 75/2018-22). Opačný

Shodu s prvopisem potvrzuje: T. V.

přístup by totiž vedl k nedůvodnému omezení cílové skupiny, pro kterou jsou konkrétní úřední hodiny určeny.

23. Včleněním § 169f do zákona o pobytu cizinců s účinností od 15. 8. 2017 bylo dle Nejvyššího správního soudu zákonem zastupitelskému úřadu umožněno, aby předchozím sjednáním termínu podmínil podání žádosti o jakékoli pobytové oprávnění, tj. také podání žádosti o dlouhodobý pobyt, přičemž ponechal na zastupitelském úřadu, aby určil způsob, kterým je cizinec povinen si termín osobního podání žádosti předem sjednat a tento způsob zveřejnil na své úřední desce (viz rozsudky ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35, a ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 Azs 249/2018-50). Tímto způsobem, který žalovaný dle žalobce na úřední desce a svých webových stránkách zveřejnil, byl elektronický objednávací systém Visapoint.
24. Žalobce přitom obhájí svůj postup tím, že aby vůbec dosáhl vpuštění do prostor žalovaného, využil rezervace k podání žádosti o tzv. krátkodobé vízum, neboť rezervace přes Visapoint k podání žádosti o dlouhodobý pobyt nebyla fakticky možná, byť se o ni opakovaně pokoušel. Neexistovaly totiž volné termíny. Z úřední činnosti je soudu známo, že žalobce u zdejšího soudu podal rovněž žalobu proti zamítnutí jeho žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (tato žádost byla podána až v reakci na žalobou napadené usnesení a je předmětem samostatného přezkumu). V rozsudku v uvedené věci, vedené pod sp. zn. 14 A 98/2017, bylo přitom soudem shledáno, že se žalobce opakovaně (celkem čtyřikrát) ve dnech 24. - 25. a 29. 8. 2017 marně pokoušel o rezervaci termínu k podání žádosti o dlouhodobý pobyt. Dále je z uvedeného rozsudku zdejšího soudu zřejmé, že pro podávání žádostí o dlouhodobý pobyt a podávání žádostí o víza k pobytu do 90 dnů jsou stanoveny jiné termíny, přičemž bylo povinné provést rezervaci prostřednictvím systému Visapoint.
25. Vzhledem k výše uvedenému je proto v případě žalobce nutné postupovat s ohledem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, ve kterém se soud obsáhle zabýval „funkčností“ systému Visapoint, a na žádost žalobce nahlížet jako na účinně podanou. To z důvodu, že žádost byla ve smyslu uvedeného rozsudku u žalovaného podána tzv. „nouzovým“ způsobem, v termínu určeném pro podání žádosti o udělení víza k pobytu do 90 dnů, tj. rezervovaný termín sloužil pro žádost o jiný typ pobytového oprávnění, ale v podmínkách dosavadního jednání veřejné správy je zcela správné, aby byla žádost považována za účinně podanou. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v daném rozsudku, jde v podstatě o jediný alespoň v určité míře účinný nástroj k ochraně práva žadatelů na to, domáhat se stanoveným postupem svého práva u správního orgánu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).
26. Jelikož žalobce se byl povinen u žalovaného objednat k podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu přes systém Visapoint, tj. způsobem, který byl v judikatuře správních soudů opakovaně a dlouhodobě označován jako neodpovídající požadavkům zákona, v situaci kdy se neúspěšně opakovaně snažil rezervovat termín v systému Visapoint, bylo nutné se takto podanou žádostí věcně zabývat, což ovšem žalovaný neučinil.
27. Uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, je přitom možné vztáhnout i na právní úpravu v zákoně o pobytu cizinců ve znění ode dne 15. 8. 2017. To vyplývá z navazující judikatury téhož soudu, která setrvala na závěru, že za existence objednávacího systému Visapoint je nezbytné na nouzově podanou žádost

pohlížet jako na žádost podanou zcela řádně. Není zde proto vůbec žádný prostor pro vyslovení důvodu nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) ani § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2019, č.j. 4 Azs 417/2018-37, ze dne 16. 5. 2019, č.j. 1 Azs 31/2019-63, a další).

28. Městský soud neshledal důvod, proč by se měl od uvedené judikatury odchýlit a konstatuje proto, že žalovaný v případě žalobce nebyl vůbec oprávněn vyslovit důvod nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) ani odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Na žádost žalobce bylo tedy nutné pohlížet jako na žádost podanou řádně a osobně, žalovaný se jí měl zabývat.
29. Pro úplnost soud doplňuje, že na rozdíl od situací posouzených Nejvyšším správním soudem ve věcech sp. zn. 6 Azs 324/2017 a 5 Azs 312/2017, kdy byl cizincům odepřen vstup do prostor zastupitelského úřadu, proti čemuž se bránili žalobou proti nezákonnému zásahu, žalobce svou žádost podal „nouzovým“ způsobem poté, co se pokoušel opakovaně a neúspěšně přes systém Visapoint objednat k podání žádosti o dlouhodobý pobyt (viz rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 14 A 98/2017). Nejedná se proto o totožné situace.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. S ohledem na výše uvedené soud dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost. Soud proto dle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Tento právní názor lze shrnout tak, že jelikož žádost žalobce byla podána „nouzovým“ způsobem, musí se jí žalovaný zabývat, věcně ji posoudit a neodmítat ji pro nepřijatelnost z důvodů uvedených v § 169h odst. 1 písm. a) a § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
31. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v této věci plný úspěch. Náhrada nákladů řízení proto představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč (převzetí věci, podání žaloby). Celkem tedy 11 228 Kč včetně DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: T. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. října 2019

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu